

КИРИЛ КОЖАРЯ

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Отдавна, много отдавна живял в град Киев княз. Край града имало змей. Всяка година киевци трябвало да му плащат данък: или млад момък, или девойка.

Дошло ред и князът да изпрати дъщеря си. Нямащо да се прави: изпращали гражданите — трябвало и князът да изпрати. И дал князът дъщеря си.

Девойката била толкова умна, толкова добра и толкова хубава, че не може ни в приказка да се разкаже, ни с перо да се опише.

Обикнал я змейт и не я погубил. Един ден тя го попитала:

— Има ли в света човек, който може да те надвие?

— Има — отговорил змейт, — той живее в Киев, край Днепър. Кога затропа към къщи, вдига прах до небесата, а когато отиде на Днепър да натапя биволски кожи (той е кожар), носи ги не по една, а по дванадесет наведнъж. Когато ги натръшка завързани една о друга в реката и аз се заловя за въжето — той не иска да знае! Само с една ръка и мене, и кожата като перушинка измъква! Тоя човек ми е уплашил окото!

— Как се казва тоя човек? — попитала девойката.

— Кирил Кожаря — отговорил змейт.

Замислила се девойката: как да съобщи за кожарина на баща си. Мислила, мислила, най-после се сетила за своето гълъбче, което била отхранила в бащината си къща. Сега само то било при нея. Тя написала писмо до баща си:

„Миличък татко, в Киев, край Днепър, имало един много силен човек на име Кирил. Кожар бил по занятие. Само той може да надвие змея и да ме отърве от тежката неволя. Помолете го чрез стари хора дано се съгласи да се пребори със змея. Молете го, татко, и с думи, и с подаръци — дано го предумате. Додето съм жива, няма да забравя добрината му.“

Девойката превързала писмото под крилото на гълъбчето. Отворила прозореца и пуснала вярната птичка. Гълъбчето литнало в облаците и кацнало в бащините й двори. Братчетата и сестричетата на девойката видели гълъбчето и викнали зарадвани:

— Татко, татко, погледни! Долетя какиното гълъбче!

Зарадвал се князът, но после помислил, помислил и се натъжил: „Дали това чудовище не е погубило вече детето ми“ — рекъл си той.

Привикал гълъбчето и видял писмото под крилцето му. Прочел писмото и разбрал какво му пише девойката. Събрал своите съветници и ги попитал:

— Има ли в града такъв юначен човек на име Кирил Кожаря?

— Има — отговорили, — живее край Днепър.

— Какво да направим, та да го накараме да ни изслуша и да ни помогне да освободим моята дъщеря?

Съветвали се, каквото се съветвали. Изпратили най-старите хора да придумат Кожаря.

Сварили го край реката — стои гърбом към тях и държи въже с дванадесет кожи, потопени в реката. Като приближили пратениците, един от тях: „апчихи“ — кихнал зад гърба на юнака.

Трепнал Кожарина, изтървал въжето и реката отнесла кожата. Като се обърнал, старците се запокланяли: „Молим те, славни юнако, избави ни най-доброто и най-умното момиче на града. Само ти можеш да надделееш силата на змея. Князът те моли...“ А юнакът нито ги гледа, нито слуша: ядосал се, че зарад тях дванадесет кожи изгубил.

Те пак го придумвали, пак го молили, на колене паднали... Не иска да чуе! Молили, молили, па си отишли с наведени глави.

Какво да направят? Тъгува князът. Замислени ходят старите съветници.

— А не ще ли е добре да отидат млади хора при юнака?

Отишли най-младите. И те нищо не направили. Мълчи Кожаря, сумти, като че не говорят на него. Толкова много се ядосал за кожата!

Най-подире князът пратил малките деца. Като отишли те при юнака, като се замолили, като паднали на колене, като заплакали — не утраял Кожаря, разплакал се и той, па рекъл:

— Добре, добре. Зарад вас ще избавя града от змея!

Отишъл юнакът при княза. Казал му:

— Дай ми дванадесет бъчви смола и дванадесет кола конопени влакна!

Омотал се той с коноп, осмолил се, дигнал великанския боздуган и отишъл при змея.

Викнал му змеят насреща:

— За какво идеш, човече? Да се биеш или милост да просиш?

— Да се бия с тебе, чудовище проклето!

И подхванали те така да се бият, че земята затрецяла под краката им.

Втурнал се змеят, ухапал юнака, но къс смола останала в устата му. Пак се втурнал, пак ухапал — конопено валмо запушило гърлото му. Замахал юнакът с боздугана, пухнал змея. Той потънал девет стъпки в земята! Пламнал огненият змей, ще изгори от напън. Затирил се да се поразхлади в реката. През това време юнакът пак се обвил с коноп и се напластил със смола.

Изскочил змеят от водата, полетял към юнака, а той — бух! — с боздугана по главата. Пак се хвърлил змеят, пак го бухнал с боздугана юнакът. И отново удрял, удрял! Пламнал като ковашко огнище змеят — гори, пъхти, удря с опашка — земята люлее!

Били се, били. Гледал от хълмовете народът и чакал със затаен дъх да види как ще завърши борбата! И изведнъж змеят — у-у-ух! — паднал, издъхнал, разтърсил земята.

Запляскал с ръце народът и завикал:

— Жив и здрав бъди ни, юнако прославен!

Така Кирил убил змея, освободил княгинята и я завел на баща й. Князът не знаел как да му се отблагодари.

Оттогава това място, гдето живеел Кирил, почнало да се казва Кожарско.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.